

vuti

avalöögid

keel, ei kodu ega peret lähedal. Liiati polnud kindel, kas temast üldse tippmängijat saabki. Küll ja küll nägi ta noori andekaid mängumehi, kes Dünamo treeninguile kutsuti, kuid kuu-kahe möödudes kusagile Venemaa perifeeriasse farmklubisse läkitati.

Mõistlikum on panustada haridusse, järeltas Vanakesa.

Kuni järsku läksid liikvele kuuludused, et Eestis hakatakse looma N Liidu meistrisarjas osalemiseks oma meeskonda.

Pääsetee sõjaväest

Nood kuuludused ulatusid ka Tiit Kõmperini, kes mängis koos Eesti tollase ilmselt tuntuima jalgpalluri Ott Mõtsnikuga Riia Daugavas, N Liidu esiliigaklubis. Erinevalt Vanakesast, kes õppis ülikoolis, kollitas Kõmperit-Mõtsnikut kutse Vene kroonusse. Lätlaste rivistuses mängimine lubas püssi alla minekut aasta-kaks edasi lükata, kuid mitte kauemaks.

Lootus Eesti jalgpallimeeskonnast töötas ühtlasi pääsu Vene armeest. Sest Eesti tiimi eestvedajaks hakkas Jägalas paikneva ehitusvägede poliitkooli ülem kindralmajor Gnezdilov, tulihingeline vutifänn, ja treeneriks sai Roman Ubakivi, mitme aastakäigu poiste koolitaja.

Nii esitaski Kõmper ühel heal päeval Daugava juhtidele lahkumisavalduse ning sai selle eest korralikult sõimata. «Kellelegi ei meeldi ju, kui võtad meeskonda noore mängija ja siis läheb ta teise liigasse – see oli neile pettumus,» meenutab ta.

Kõmperi edasine taktika oli viia avaldus Jägala poliitkooli, et esita-

da poole aasta möödudes uus avaldus: eksisin ametivalikuga. Seejärel tuli küll oma aeg täis teenida, ent seda sai teha spordivormis jalgpallurina, mitte mundris reamehena.

Hirmutavad vanakesed

Samamoodi, Jägala poliitkooli kaudu, kulges loodavasse Tallinna KSMK ehk kõrgema spordimeisterlikkuse kooli meeskonda ka Ubakivi ühe tublimä õpilase Urmas Hepneri tee.

Sõjaväe argielu nägi Hepner vaid kaugelt, ühtekokku heal juhul kaks kuud. Ega too elu roosiline paistnud. Siamaani mäletab Hepner, kuidas ühel päeval nägi ta noort ajateenijat hammastega ja juba järgmisel ilma hammasteta. Deduškad ehk vanakesed käisid ringi, ketid käes, ning piidlesid jalgpallureid pilguga, mis ütles: kui teid kätte saame, küll siis alles õpetaksime.

Aga ei saanud. Sest jalgpallurid, nii palju kui neid väeosas üldse näha sai, olid privilegeeritud mehed. Gnezdilovi protežeed.

Eesti meeskonna ilmumine liidu teise liigasse oli suursündmus, mis tõi toona-sele Komsomoli staadionile inimmassid, mida nüüdisajal vaid suurte rahvusvaheliste kohtumise ajal võib loota.

Vanakesa mäletab, et esimene mäng Murmanski vastu, mis kaotati 0:1, tõi kohale täismaja, nagu ka teine kohtumine Voroneži vastu, mis õnnestus võita 2:1. Hepner väidab, et vähemalt esialgu ei jäänud pealtvaatajate arv peaaegu kunagi alla 8000. ➤

Tiit Kõmper (42)
autorehve müüva Eesti-Soomes ühisettevõtte Vevid AS juhataja

Kes mängivad MMI finaalis?

Brasillia ja Inglismaa